

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Insula misterioasă
- vol. 1 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Partea I – Naufragații văzduhului	5
Capitolul I	5
Capitolul II	12
Capitolul III	20
Capitolul IV	27
Capitolul V	33
Capitolul VI	40
Capitolul VII	47
Capitolul VIII	55
Capitolul IX	63
Capitolul X	72
Capitolul XI	81
Capitolul XII	91
Capitolul XIII	99
Capitolul XIV	108
Capitolul XV	116
Capitolul XVI	123
Capitolul XVII	131
Capitolul XVIII	140
Capitolul XIX	148
Capitolul XX	155
Capitolul XXI	161
Capitolul XXII	168
Partea a II-a – Părăsitul	179
Capitolul I	179
Capitolul II	187
Capitolul III	196
Capitolul IV	204
Capitolul V	212
Capitolul VI	221
Capitolul VII	229
Capitolul VIII	236

Capitolul IX	243
Capitolul X	251
Capitolul XI	260
Capitolul XII	269
Capitolul XIII	279

Partea I – Naufragații văzduhului

Capitolul I

- Urcăm?
  - Nu! Dimpotrivă! Coborâm.
  - Mai rău, domnule Cyrus, ne prăvălim!
  - Pentru Dumnezeu! Atunci ce așteptați? Aruncați din lest¹!
  - Uite. Am golit și ultimul sac!
  - Balonul se ridică?
  - Nu!
  - Parcă aud un clipocit de valuri!
  - Suntem deasupra mării!
  - Nu pot fi nici cinci sute de picioare² până la mal!
- Atunci o voce puternică sfâșie văzduhul și răsunară cuvintele:
- Aruncați toate greutatețile! Tot! Și fie ce-o fi!

Aceste cuvinte răsunară în văzduh deasupra uriașei întinderi de apă a Pacificului în ziua de 23 martie 1865, către ora patru după-amiază.

Fără îndoială că nimeni n-a uitat îngrozitoarea vijelie dezlănțuită la mijlocul echinoxului din acel an, dinspre nord-est, și în timpul căreia barometrul a scăzut până la șapte sute zece milimetri. Uraganul a bătut fără întreruperi de la 18 până la 26 martie. A pricinuit pagube deosebit de mari în America, Europa și Asia, pe o zonă de o mie opt sute de mile, ce străbătea oblic ecuatorul, întinzându-se de la a treizecișicincea paralelă nordică până la a patruzecia paralelă sudică. Orașe dărâmate, păduri dezrădăcinate, țărmuri pustiite de munți de apă, care se năpusteau ca puhoaiile în timpul fluxului, sute de vapoare aruncate la mal – așa cum anunța agenția Veritas – regiuni întregi devastate

1. Lest – greutatea suplimentară cu care se încarcă baloanele nedirijabile. Cu ajutorul ei se potrivește înălțimea la care plutește balonul. (n.t.)
2. Picioar – măsură de lungime egală cu 0,31 în. (n.t.)

de trombele care sfărâmau totul în calea lor, mii de oameni uciși pe uscat sau înghițiți de mare; acestea au fost semnele lăsate de îngrozitorul uragan. A depășit cu mult ravagiile uraganelor care au pustiit atât de îngrozitor Havana și Guadelupa, unul la 25 octombrie 1810, celălalt la 26 iulie 1825.

Ori, chiar în clipa în care atâtea catastrofe se produceau pe uscat și pe mări, o dramă, nu mai puțin impresionantă, se desfășura în văzduhul răscolit.

Într-adevăr, un balon, purtat ca o minge în vârful unei trombe, străbătea spațiul cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră³, prins în vârtejul coloanei de aer. El se învârtea de parcă ar fi fost prins de un adevărat vârtej aerian.

Dedesubtul extremității de jos a balonului se legăna o naceală. În ea se găseau cinci călători, care abia se deslușeau în mijlocul aburilor groși, amestecați cu apă pulverizată, ce se târau la suprafața oceanului.

De unde venea acest aerostat care părea o adevărată jucărie căzută pradă groazniciei furtunii? Din ce parte a lumii pornise el? Firește că nu se înălțase în toiul uraganului care băntuia de cinci zile și ale cărui semne prevestitoare se văzuseră în ziua de optsprezece. Dacă socoteai că balonul nu putuse străbate mai puțin de două mii de mile în timp de douăzeci și patru de ore, s-ar fi putut crede că el venea de foarte departe.

Oricum, călătorii nu puteau să măsoare în nici un fel drumul străbătut, lipsindu-le orice punct de orientare. Și ciudat lucru, deși târâți în mijlocul furtunii, nu-i simțeau totuși violența. Înaintau în spațiu descriind o mișcare de rotație, fără ca vreunul din călători să simtă măcar că se învârtesc în aer, sau că se deplasează în direcția orizontală, deoarece le era cu neputință să străbată cu privirea pâcla groasă care se aduna sub nacelă. De jur împrejur, numai ceață. Și atât de deși erau norii, încât nu era nimeni în stare să-și dea seama dacă e zi sau noapte. Câtă vreme balonul plutise la mare înălțime, nici o rază de lumină, nici un zgomot din ținuturile locuite de oameni, nici chiar mugetul oceanului nu putuse desigur să străbată până la ei prin această imensitate întunecată. Numai coborârea bruscă le dezvăluise primejdia care-i amenința, plutind deasupra valurilor.

3. Nouăzeci de mile pe oră, 46 m pe secundă sau 166 km pe oră. (n.t.)

Totuși, ușurat de obiectele grele – muniții, arme, provizii – balonul se înălțase din nou spre păturile superioare ale atmosferei, atingând o înălțime de patru mii cinci sute de picioare. Dându-și seama că plutesc deasupra valurilor mării și socotind că era mai puțin periculos să înfrunte primejdia înălțimilor decât să navigheze în apropierea mării, călătorii aruncaseră peste bord, fără cea mai mică șovăire, chiar obiectele cele mai necesare și căutau să nu mai piardă nimic din gazul fluid, acest suflet al aparatului, care-i menținea deasupra abisului.

Călătorii petrecură noaptea în prada unei îngrijorări care cu siguranță că ar fi doborât pe alți oameni cu firi mai puțin rezistente. Apoi se făcu iar ziuă și o dată cu venirea ei se observă o tendință de slăbire a uraganului. Încă din primele ceasuri ale zilei de 24 martie, s-au ivit unele semne ce prevesteau că vremea se va mai liniști. Odată cu zorile, norii au prins să capete forme mai deslușite, începând să se ridice în înaltul cerului. În câteva ore, tromba se lărgi și se rupse. Vântul trecu de la uragan la vijelie, adică iuțea cu care se mișcau păturile atmosferice scăzu la jumătate. Era încă ceea ce marinarii numesc „un vânt de trei pânze”, totuși, ameliorarea tulburărilor intervenite în elementele naturii era foarte mare.

Către orele unsprezece, păturile inferioare ale atmosferei se limpeziseră simțitor. Atmosfera căpătase acea claritate umeză, care se vede și chiar se simte după trecerea marilor meteori. Uraganul nu părea să se fi îndepărtat spre vest. Mai curând părea să se fi destrămat pe loc. Poate că, după ce s-a frânt tromba, el își găsisse descărcare în valuri de electricitate, așa cum se întâmplă câteodată cu taifunurile din Oceanul Indian.

Dar cam pe la aceeași oră, s-ar fi putut constata din nou că balonul cobora încet, afundându-se neîntrerupt în păturile inferioare ale atmosferei. Părea chiar că se dezumflă cu încetul, iar învelitoarea lui parcă se lungea întinzându-se, forma lui sferică schimbându-se într-o formă ovoidală.

Pe la amiază, aerostatul mai plana doar la înălțimea de două mii de picioare deasupra mării. Având o capacitate de cincizeci de mii de picioare cubice⁴, este evident că se putuse menține vreme îndelungată în aer, fie că atinsese înălțimi mari, fie că-și schimbase drumul după o direcție orizontală.

4. Aproximativ 1700 mc (n.a.)

Călătorii aruncaă acum ultimele obiecte care mai îngreuiau nacela: puținele alimente pe care le păstrasera, totul – până și micile obiecte pe care le aveau în buzunare. Apoi unul din ei se urcă pe cercul de care era prinsă plasa, căutând să lege mai bine supapa de închidere a aerostatului.

Se vedea limpede că balonul nu se mai putea menține la înălțime mare din pricina lipsei de gaz. Așadar, călătorii se simțeau pierduți! Într-adevăr, sub aerostat nu se zărea nici un continent și nici măcar o insulă, nici un punct de aterizare nu se arăta, nicăieri o suprafață solidă pe care să se poată prinde ancora.

Vedeau doar imensitatea oceanului, ale cărui valuri continuau să se ciocnească cu aceeași violență! Vedeau oceanul, ale cărui limite erau invizibile, chiar pentru ei, care îl dominau din înălțimi, și a cărui întindere se vedea acum pe o rază de patruzeci de mile. Această întindere de ape, lovită fără milă, biciuită de uragan, li se înfățișa ca o cavalcadă de talazuri dezlănțuite, deasupra cărora o mână nevăzută părea să fi aruncat o nesfârșită rețea de creste înspumate! Nici un țărșm, nici un vapor în zare!

Trebuia deci, cu orice preț, să împiedice coborârea aerostatului, pentru ca acesta să nu fie înghițit de valuri. Și bineînțeles că cei ce se aflau în nacelă se îndeletniceau cu această operație urgentă. Dar cu toate eforturile lor, balonul cobora mereu, deplasându-se totodată cu mare viteză în direcția vântului, adică de la nord-est la sud-vest.

Nenorocii se aflau într-o situație îngrozitoare! Ei nu mai puteau stăpâni aerostatul și toate încercările lor erau zadarnice, iar învelitoarea balonului se dezumfla tot mai tare. Gazul se scurgea neîntrerupt și nu aveau cum să-l oprească. Balonul cobora tot mai repede și pe la ora unu, la amiază, nacela se afla doar la șase sute de picioare deasupra oceanului.

Și într-adevăr, scurgerea gazelor, care ieșeau printr-o spărtură a balonului, nu mai putea fi oprită.

Ușurând nacela de toate obiectele pe care le purtase, pasagerii nu făcuseră decât să prelungească cu câteva ore călătoria lor prin văzduh. Dar inevitabila catastrofă putea cel mult să fie amânată, și dacă nu se ivea vreun țărșm înainte de căderea nopții, călătorii și balonul erau sortiți să piară în valuri. Încercară și ultima operație ce le mai rămânea de făcut în asemenea clipe.

Cei ce se aflau în aerostat erau fără îndoială oameni plini de energie, care știau să privească moartea în față, fără să murmure.

Ei erau hotărâți să lupte până în ultima clipă și să facă totul pentru a întârzia prăbușirea. Nacela balonului nu era decât un fel de coș împletit din nuiele, care nu putea să plutească pe valuri, iar călătorii noștri nu aveau nici un mijloc s-o mențină la suprafața apei, dacă ar fi căzut.

La ora două, aerostatul nu mai era decât la patru sute de picioare deasupra valurilor. Atunci răsună o voce bărbătească, vocea unui om cu inimă neînfricată, căruia îi răspundeau glasuri tot atât de hotărâte:

– S-a aruncat totul?

– Nu! Mai avem zece mii de franci în aur!

În clipa următoare, un sac greu căzu în mare.

– Urcă balonul?

– Puțin, dar în curând va coborî din nou!

– Ce mai aruncăm?

– Nimic!

– Ba da!... Nacela! Ne agățăm de plasă și dăm drumul nacelui.

Era într-adevăr singurul mijloc ce le mai rămăsese ca să ușureze aerostatul. Oamenii tăiară frânghiile care legau nacela de cercul de la baza balonului și aerostatul se înălță din nou cu două mii de picioare.

Cei cinci călători se urcară în plasă, deasupra cercului, și cercetară cu privirea abisul de sub ei.

Se știe că aerostatele au o mare sensibilitate statică. Este de ajuns să arunci obiectul cel mai ușor, pentru a pricinui deplasarea lor în direcție verticală, deoarece aparatele plutitoare funcționează asemenea unei balanțe de precizie matematică. Astfel stând lucrurile, era firesc ca un balon ușurat de o povară destul de mare să se urce brusc până la o înălțime considerabilă, lucru care se petrecu și în cazul de față.

Totuși, după ce se menținuse câteva minute în echilibru în zonele superioare ale atmosferei, aerostatul începu să coboare din nou. Gazul se scurgea prin spărtura pe care n-aveau cum s-o repara.

Călătorii făcuseră tot ce le stătuse în putință. Nici o putere omenească nu-i mai putea salva. Le mai rămăsese doar tăria de a-și aștepta în liniște sfârșitul.

La ora patru, balonul coborâse din nou și se afla numai la cinci sute de picioare deasupra apei. Pe neașteptate răsună un

lătrat puternic. Era câinele care-i întovărășea pe călători și care se cățărăse și el în plasă alături de stăpânul său.

— Top a zărit ceva! strigă unul dintre pasageri.

Curând se auzi o altă voce, care strigă:

— Pământ! Pământ!

Balonul, târât de vânt fără încetare spre sud-vest, străbătuse din zori o distanță destul de mare, desigur câteva sute de mile, și chiar în acea direcție se ridica țărmlul destul de înalt, pe care-l zăriseră călătorii.

Dar pământul acesta se afla la o depărtare de încă vreo treizeci de mile în direcția vântului, cale de cel puțin o oră, presupunând că balonul nu va fi târât de curenți în altă direcție. Încă o oră! Dar oare nu va pierde balonul cu mult înainte și gazul ce-i mai rămăsese? Iată întrebarea chinuitoare pe care și-o puneau. Călătorii deslușeau cât se poate de bine peticul de pământ pe care trebuiau să ajungă cu orice preț. Dar ei nu știau ce reprezintă acel pământ, dacă este un continent sau o insulă, fiindcă nu prea știau înspre ce parte a lumii îi târâse uraganul. Totuși, trebuiau să ajungă pe țărmlul acela oricum ar fi fost el, locuit sau nu, primitor sau neprimitor.

Pe la orele patru după-amiază, se vedea bine că balonul nu se mai putea menține în aer. Atingea din zbor suprafața apei, iar crestele valurilor uriașe muiaseră de câteva ori partea de jos a plasei, îngreunând-o. Aerostatul nu se mai putea înălța decât lăsându-se pe o parte, ca o pasăre lovită într-o aripă.

După o jumătate de oră, ajunseră la o milă de țărml, dar în balonul turtit, dezumflat, cu suprafața brăzdată de cute groase, mai rămăsese doar foarte puțin, gaz, în partea superioară. Călătorii, agățați în plasă, deveniseră o povară prea mare pentru ei și în curând, pe jumătate cufundați în apă, începură să fie biciuiți de valurile furioase ale oceanului. Pe neașteptate, învelitoarea aerostatului se transformă într-o pungă în care sufla vântul, făcând-o să plutească asemenea unei corăbii pe care o împingea vântul din spate. Poate că astfel aveau să atingă în sfârșit țărmlul.

Ajunseră la câțiva metri de țărml, când patru strigăte de groază izbucniră deodată. Deși nu mai părea în stare să se ridice, balonul, lovit de un val uriaș, făcu un salt neașteptat, ca și cum ar fi fost ușurat deodată de încă o parte din greutate. El se ridică din nou la o mie cinci sute de picioare, unde întâlni un curent de aer, care îl făcu să plutească aproape paralel cu coasta, în

loc să-l mâne direct spre uscat. După alte câteva minute, balonul se apropie din nou de coastă și se prăbuși în sfârșit pe nisipul țărmlului, departe de mal, unde nu mai ajungeau valurile.

Ajutându-se unul pe altul, călătorii izbutiră să iasă din ochiurile plasei. Balonul, ușurat de greutatea lor, fu luat din nou de vânt și dispăru în larg, ca o pasăre rănită care, adunându-și ultimele puteri, mai încearcă să zboare odată.

Nacela adăpostise cinci călători și un câine, totuși balonul aruncase pe țărml numai patru persoane.

Probabil că cel care lipsea fusese luat de valul ce lovise plasa, ușurând astfel balonul, căruia îi îngăduise să se mai ridice o dată în aer, pentru a se lăsa după câteva clipe pe țărml.

De îndată ce simțiră pământul sub picioare, cei patru naufragiați, care meritau pe deplin acest nume, gândindu-se la cel care lipsea, începură să strige toți deodată:

— Poate că încearcă să înoate spre țărml! Trebuie să-l scăpăm! Să-l salvăm!

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Insula misterioasă
- vol. 2 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Capitolul XIV	5
Capitolul XV	13
Capitolul XVI	20
Capitolul XVII	29
Capitolul XVIII	37
Capitolul XIX	45
Capitolul XX	53
Partea a III-a – Taina insulei	61
Capitolul I	61
Capitolul II	69
Capitolul III	77
Capitolul IV	86
Capitolul V	95
Capitolul VI	102
Capitolul VII	109
Capitolul VIII	115
Capitolul IX	118
Capitolul X	125
Capitolul XI	131
Capitolul XII	138
Capitolul XIII	145
Capitolul XIV	153
Capitolul XV	160
Capitolul XVI	170
Capitolul XVII	178
Capitolul XVIII	185
Capitolul XIX	195
Capitolul XX	204

Capitolul XIV

Încremeniți în întunericul ce se lăsase, Pencroff, Harbert și Gedeon Spilett tăcură câțva timp. Apoi Pencroff începu să strige tare, dar nu primi nici un răspuns.

Marinarul ciocni amnarul și aprinse o crenguță uscată. Flacăra luminează o clipă încăperea ce părea părăsită de mult. În fund se afla un cămin grosolan, cu puțină cenușă rece în vatră, peste care zăcea un braț de lemne uscate. Pencroff apropie vreascul aprins și lemnele trosniră, răspândind o lumină vie.

Marinarul și tovarășii săi zăriră atunci la lumina lor un pat răvășit, cu pături umede și îngălbenite de vreme, ce nu mai fuseseră folosite de mult; într-un colț al vetrei zăceau două ceainice ruginite și un cazan răsturnat; se mai afla în încăpere și un cufăr cu niște haine de marinar mucegăite. Pe masă se vedea un tacâm de cositor și o carte roasă de umezeală; într-un colț zăceau aruncate câteva unelte, o lopată, un tânăcop, o sapă și două puști de vânătoare, dintre care una era frântă; pe o poliță, făcută dintr-o scândură, găsiră un butoiuș cu praf de pușcă, neatins, un butoiuș de alicie și mai multe cutii cu capse de fitiluri. Și totul era acoperit de un strat gros de praf, adunat desigur în decursul anilor.

— Nu e nimeni, spuse reporterul.

— Într-adevăr! răspunse Pencroff.

— Casa asta de mult n-a mai fost locuită, observă Harbert.

— Da, de mult! răspunse reporterul.

— Domnule Spilett, spuse Pencroff, cred că ar fi mai bine să ne petrecem noaptea în locuința aceasta, în loc să ne întoarcem pe bord.

— Ai dreptate, Pencroff, răspunse Gedeon Spilett, și dacă se înapoiază proprietarul, cred că nu se va plânge prea mult, găsind locul ocupat!

— Nu se va mai întoarce, spuse marinarul, dând din cap.

— Crezi că a plecat de pe insulă? întrebă reporterul.

— Dacă pleca, lua cu el și armele, și uneltele, răspunse Pencroff. Știți bine câtă valoare au astfel de lucruri pentru un

naufragiat. Nu! Nu! repetă marinarul cu voce hotărâtă. Nu! El n-a părăsit insula. Dacă ar fi plecat cu o barcă făcută de el, cu atât mai mult n-ar fi părăsit aceste obiecte de primă necesitate Nu! El se află pe insulă!

— În viață? întrebă Harbert.

— În viață sau mort. Dacă a murit, nu avea cum să se îngroape singur, așa că îi vom găsi cel puțin rămășițele.

Hotărâră deci să petreacă noaptea în casa părăsită. O grămadă de lemne, ce se găsea într-un colț, le ajută s-o încălzească cum trebuie. Cu ușa închisă, Pencroff, Harbert și Gedeon Spilett ședeau pe o bancă, vorbind puțin, însă reflectând mult. Erau într-o stare sufletească ciudată, care-i făcea să se aștepte la orice, de aceea și ascultau cu încordare zgomotele de afară. Dacă s-ar fi deschis pe neașteptate ușa și în fața lor ar fi apărut un om, nu ar fi fost de loc surprinși, deși locuința părea părăsită. Erau gata să strângă mâna omului aceluia, a naufragiatului, prietenul lor necunoscut, pe care îl așteptau. Dar nu se auzi nimic, ușa nu se deschise și ceasurile se scurgeau fără să aducă vreo schimbare.

Ce lungă li se păru noaptea! Doar Harbert dormi două ore, căci la vârsta lui somnul era foarte necesar. Doreau să-și reia cât mai curând cercetările începute în ajun și să scotocească insula până în colțurile ei cele mai tainuite. Judecata lui Pencroff părea îndreptățită: deoarece uneltele și armele rămăseseră în casa părăsită, se putea deduce că stăpânul ei este mort. Trebuia însă ca cel puțin rămășițele să fie căutate și îngropate.

Se luminează de ziua. Pencroff și tovarășii săi începură să cerceteze locuința. Ea fusese clădită într-un loc minunat, la poalele unui deal, umbrită de câțiva copaci mari și frumoși, în fața ei fusese croit un luminiș larg, prin care privirea străbătea până la mare. Luminișul era înconjurat, cu un garduș dărămat, ce ajungea până la țarm, unde se afla și gura pârâului.

Locuința era construită din scânduri, și era lesne de văzut că ele proveneau din resturile unei corăbii. Se putea deci presupune că un vas avariat fusese aruncat pe țărmul insulei; singurul membru care scăpase cu viață din întreg echipajul își construise o locuință din resturile corăbiei, având uneltele trebuitoare.

Lucrul deveni și mai vădit când Gedeon Spilett, care se învârtă în jurul casei, zări pe o scândură câteva litere șterse:

BR TAN A.

— Britania! strigă Pencroff, pe care reporterul îl chemase. Multe corăbii poartă numele acesta, așa că n-aș putea să spun dacă a fost un vas englez ori american.

— N-are nici o importanță, Pencroff!

— Nici o importanță, într-adevăr, răspuse marinarul, iar pe supraviețuitor, de orice nație ar fi el, îl vom scăpa dacă mai trăiește. Dar înainte de a reîncepe cercetările să ne întoarcem la vasul nostru.

Pencroff se simțea cuprins de oarecare îngrijorare, gândindu-se la corabie. Te pomenești că insula este totuși locuită, și vreun locuitor o fi pus mâna pe vas... Dădu din umeri, zâmbind la acest gând zănatic.

Oricum însă, marinarul n-avea nimic împotriva să ia masa pe bord. Calea gata croită nu era lungă – să tot fi avut o milă. Porniră cercetând cu atenție pădurea și desișurile, prin care caprele și porcii mișunau cu sutele.

După douăzeci de minute, Pencroff și tovarășii săi își regăsiră corabia, priponită de ancora adânc înfiptă în nisip. Pencroff răsuflă ușurat. La urma urmei corabia era odrasla lui și era firesc să fie uneori mai îngrijorat decât ar fi trebuit.

Se urcară pe bord și prânziră în așa fel, încât să poată cina cât mai târziu; apoi, își reîncepură cu multă grijă cercetările. De altfel, nu părea de necrezut că singurul locuitor al insulei murise, de aceea Pencroff și tovarășii săi căutau mai curând urma unui mort decât a unei ființe vii! Cercetară în zadar, scotocind desișurile care acopereau insula. În cele din urmă fură siliți să admită că nu mai rămăsese nici o urmă din cadavrul naufragiatului, care, fără nici o îndoială, fusese înghițit până la ultimul ciolan de vreo fiară sălbatică.

— Măine în zori plecăm, le spuse Pencroff tovarășilor săi, care, pe la două după-amiază, se culcaseră la umbra unor pini ca să se odihnească puțin.

— Cred că putem lua, fără nici o grijă, uneltele care au aparținut naufragiatului, adăugă Harbert.

— Da, cred și eu, răspuse Gedeon Spilett. Armele și uneltele acestea vor întregi inventarul Casei de Granit. Dacă nu mă înșel, provizia de praf de pușcă și de alice este destul de mare.

— Da, răspuse Pencroff. Să nu uităm să prindem vreo două perechi de porci, căci ducem lipsă de ei pe insula Lincoln.

— Și să luăm ceva semințe, adăugă Harbert.

— Atunci ar fi poate bine, — spuse reporterul, — să mai rămânem o zi aici, ca să adunăm tot ce-ar putea să ne folosească.

— Nu, domnule Spilett, răspuse Pencroff, — aş vrea să plecăm mâine în zorii zilei. Vântul are tendinţa să-şi schimbe direcţia, lucru foarte potrivit pentru călătoria de întoarcere.

— Atunci să nu ne pierdem timpul! spuse Harbert, sculându-se.

— Să nu ne pierdem timpul, repetă Pencroff. Tu, Harbert, adună seminţele acelea, că te pricepi mai bine decât noi. Domnul Spilett şi cu mine vom căuta să prindem câţiva porci şi cred că vom izbuti, cu toate că nu-l avem pe Top.

Harbert apucă pe poteca ce ducea spre partea cultivată a insulei, pe când marinarul şi reporterul intrară direct în pădure. Cât despre porci, aceştia fugiră la vederea lor şi, grozav de sprinteni, nu păreau de loc dispuşi să se lase prinşi; totuşi, după o jumătate de oră de alergătură, vânătorii izbutiră să înhaţe o pereche ce se ascunsese într-un tufiş; în clipa aceea, nişte ţipete îngrozitoare izbucniră la câteva sute de paşi, înspre nordul insulei. Aceste ţipete erau întovărăşite de nişte răcnete care nu aveau nimic omenesc. Pencroff şi Gedeon Spilett săriră în picioare, iar porcii profitară de ocazie ca să o rupă la fugă, tocmai în clipa în care marinarul se pregătea să-i lege.

— E vocea lui Harbert, spuse reporterul.

— Hai repede! strigă Pencroff.

Marinarul, însoţit de Gedeon Spilett, se îndreptă în goană spre locul de unde se auzeau strigătele; la cotitura potecii, lângă un luminiş, îl zăriră pe băiat trântit la pământ, luptându-se cu o fiară sălbatică, probabil vreo maimuţă uriaşă, care era cât pe-aci să-l omoare. Pencroff şi Gedeon Spilett se năpustiră asupra fiarei, doborând-o la pământ şi-l scăpară astfel pe Harbert. Marinarul era foarte voinic, iar reporterul nu era nici el mai prejos, așa că monstrul fu legat cobză, cu toată împotrivirea lui, fiind astfel redus la neputinţă.

— Nu te doare nimic, Harbert? întrebă Gedeon Spilett.

— Nu, nimic!

— Ah! Bine că nu te-a rănit maimuţa asta! strigă Pencroff.

— Dar nu este o maimuţă îi răspuse Harbert. Pencroff şi Gedeon Spilett se uitară abia atunci la fiinţa ciudată care zăcea la pământ.

Într-adevăr nu era o maimuţă! Era o fiinţă omenească! Era un om! Dar ce om! Un sălbatic în toată puterea cuvântului şi cu atât mai îngrozitor, cu cât părea cu totul abrutizat.

Înspăimântătoarea fiinţă, care era totuşi un om, avea părul vâlvoi, o barbă lungă îi atârna pe piept, iar trupul său gol era acoperit de o zdreanţă legată peste şolduri. Privirea îi era sălbatică, mâinile uriaşe aveau gheare lungi, pielea de culoare închisă părea tăbăcită, iar călcâiele lui întărite păreau nişte copite. Se putea pe drept cuvânt naşte întrebarea dacă în acest nenorocit mai sălăşluieşte o scânteie de înţelegere, sau dacă doar instinctul brutei mai rămăsese în el.

— Eşti într-adevăr sigur că este un om? îl întrebă Pencroff pe reporter.

— Din nefericire nu mai poate fi îndoială, răspuse acesta.

— Să fie oare naufragiatul nostru? întrebă Harbert.

— Cred că da, răspuse Gedeon Spilett, dar nenorocitul nu mai are nimic, omenesc în el!

Reporterul avea dreptate. Era limpede că singurătatea făcuse din omul acesta un adevărat sălbatic. Din gâttelejle său nu mai ieşeau decât nişte sunete nearticulate, ce se strecurau printre dinţii care se ascuţiseră pentru a sfâşia carnea crudă. Se părea că memoria îl părăsise de mult, şi că nu mai ştia să se folosească de unelte şi de arme, nici să aprindă un foc! Devenise foarte sprinten şi mlădios, dar aceste calităţi fizice se dezvoltaseră în dauna celor intelectuale.

Gedeon Spilett îi vorbi. Se părea că nu înţelege şi nici nu aude nimic şi totuşi, privindu-l bine în ochi, reporterul avu simţământul că mintea nenorocitului nu este cu totul întunecată.

De altfel, prizonierul nu se zbătea şi nu căuta să-şi smulgă legăturile. Era oare copleşit în faţa semenilor săi, de care nu se deosebise odinioară? Sau îşi amintea poate, într-o străfulgerare de o clipă, câte ceva din vremea când trăise în mijlocul oamenilor? Nu ştiau dacă, slobozindu-i legăturile, n-ar încerca să fugă. Îl lăsară deci în pace, așa cum se afla.

— Oricine ar fi, spuse Gedeon Spilett, datoria noastră este să-l ducem cu noi pe insula Lincoln.

— Da, da, răspuse Harbert. Poate că, îngrijindu-l bine, vom mai trezi în el oarecare licăriri de înţelegere.

Pencroff dădea din cap neîncrezător.

— Trebuie să încercăm, zise reporterul. Este de datoria noastră, ca oameni.

Aceasta era într-adevăr datoria lor de oameni civilizaţi, şi ei ştiau că Cyrus Smith va încuviinţa în totul hotărârea lor.

— Să-l lăsăm legat? întrebă marinarul.
 — Credeți că o să umble dacă îi dezlegăm picioarele? spuse Harbert.

— Putem încerca, răspunse Pencroff.

Frânghiile care încătușau picioarele prizonierului fură desfăcute, brațele rămânându-i strâns legate. El se sculă singur, fără să arate vreo dorință de a fugi. Privirea lui, lipsită de expresie, era ațintită asupra celor trei oameni care umblau pe lângă el, dar nu părea să-și amintească să fi fost vreodată aidoma lor. Din gura lui ieșea un fel de fluierat neîncetat, arăta cu totul sălbătic, totuși nu li se împotriva în nici un fel.

Reporterul fu de părere să-l readucă pe acest nenorocit în casa lui. Se gândea că poate la vederea obiectelor care fuseseră ale lui va fi oarecum impresionat! Poate că o simplă scânteie va fi de ajuns ca să-i trezească mintea întunecată!

Coliba nu era departe, și în câteva minute ajunseră acolo, dar prizonierul nu recunoscuse nimic, parcă își pierduse cu desăvârșire mintea! După halul în care ajunsese nenorocitul, se părea că omul, care venise teafăr pe insulă, suferise vreme îndelungată chinurile singurătății.

Reporterul se gândi să aprindă focul și peste câteva minute flăcările, care au darul să atragă și fiarele, înveseleau vatra. O clipă, atenția nenorocitului se aținti asupra flăcării, dar se dădu repede înapoi, iar privirea lui se stinse din nou. Hotărât lucru, mai mult decât să-l ducă pe corabie nu puteau face deocamdată. După ce îl urcară pe corabie, îl lăsară în paza lui Pencroff, iar Harbert și Gedeon Spilett se întoarseră pe insulă, ca să isprăvească ce le mai rămăsese de făcut. Câteva ore mai târziu se întorceau la țarm, aducând uneltele, armele, semințele de zarzavat, puțin vânat și două perechi de porci. Totul fu încărcat pe „Bonadventure”, care era gata să ridice ancora a doua zi în zorii zilei, o dată cu fluxul. Prizonierul fusese dus în camera din față, unde stătea liniștit, tăcut, surd și mut totodată. Pencroff îi dădu de mâncare, dar el respinse carnea friptă, de care se dezobișnuise după câte se părea. Marinarul îi arătă atunci o rață împușcată de Harbert, la care nenorocitul se repezi, mușcând sălbatic din ea.

— Credeți că-și va mai veni vreodată în fire? întrebă Pencroff.

— Poate, răspunse reporterul. S-ar putea ca îngrijirile noastre să dea totuși roade, căci pe omul acesta singurătatea l-a adus în halul ăsta, ori de apum înainte el va avea tovarăși.

— Bietul om pare să fie de multă vreme în starea asta! spuse Harbert.

— Tot ce se poate, zise Gedeon Spilett.

— Ce vârstă să aibă? mai întrebă Harbert.

— E greu de spus, căci nu-i pot vedea trăsăturile sub barba deasă care îi ascunde obrazul. Totuși cred că nu mai e tânăr. Bănuiesc că are vreo cincizeci de ani.

— Ați observat, domnule Spilett, ce afundați îi sunt ochii în orbite? întrebă băiatul.

— Da, Harbert, totuși, privirea lor e mai omenească decât restul înfățișării lui.

— În sfârșit, vom vedea, răspunse Pencroff. Sunt însă nerăbdător să aflu ce-o să spună domnul Smith de sălbaticul nostru. Ne-am dus să căutăm un om și am găsit o fiară! De, face omul ce poate!

Trecu și noaptea. Nu știau dacă prizonierul lor dormise sau nu, dar cu toate că-i desfăcuseră legăturile, nu auziseră nici o mișcare. Era aidoma fiarelor care cad într-un fel de toropeală când sunt închise în cușcă, și furia le revine abia mai târziu.

În zorii zilei de 15 octombrie vremea se schimbă, după cum prevestise marinarul. Vântul, care bătea acum dinspre nord-vest, avea să înlesnească vasului drumul de întoarcere. În același timp însă aducea valuri de aer rece, destul de neplăcute pentru acel care conducea vasul.

La ora cinci dimineața, călătorii noștri ridicară ancora. Pencroff întinse pânza cea mare și se îndreptă spre est-nord-est, în direcția insulei Lincoln. În prima zi nu se întâmplă nimic deosebit. Prizonierul stătea liniștit în cabina de la prova și marea cu zbuluciumul ei părea să aibă o influență binefăcătoare asupra acestui fost marinar. Să-și fi adus el aminte de fosta lui meserie? În tot cazul, stătea liniștit, părând mai mult mirat decât abătut. A doua zi, la 16 octombrie, vântul deveni din ce în ce mai puternic, suflând dinspre nord, așa că vasul își urmă ceva mai greu calea în mijlocul valurilor care îl scuturau puternic. Pencroff fu nevoit în curând să nu mai lase cărma din mâini și începu să fie neliniștit de violența cu care marea lovea corabia. Era sigur că, dacă vântul nu-și va schimba direcția, vor avea nevoie pentru a se întoarce pe insula Lincoln de mai mult timp decât le trebuise ca să atingă insula Tabor.

În dimineața zilei de 17 octombrie, insula Lincoln nu se zărea încă, deși se scurseseră patruzeci și opt de ore de la plecare.